

1

ถ้าเทียบจากอายุถือว่าเขาตัวเล็กกว่าเด็กผู้ชายวัยสิบเอ็ดขวบคนอื่น ๆ ที่เร่ร่อนทาน อยู่แถวสถานีรถไฟใต้ดินอาร์บัตสกายา แต่เรื่องประสบการณ์ชีวิตโชกโชกกว่า มาก เขาหัดสูบบุหรี่ตั้งแต่เมื่อสี่ปีก่อน ลักเล็กขโมยน้อยได้สามปีครึ่ง และ ชายตัวได้สองปีแล้ว อาชีพสุดท้ายนี้ยากพอจำใจทำเพราะขัดลูงมิชาไม่ได้ อีกอย่างถ้าไม่ทำจะเอาเงินที่ไหนมาซื้อขนมปังกับบุหรี่

เนื่องจากตัวเล็กที่สุดในบรรดาเด็กใต้ปกครองของลูงมิชา ทั้งยังมีผม สีลอนด์สว่างกว่าใคร ยาคอฟจึงรับคิกหนักแทบทุกวัน ลูกค้าส่วนใหญ่ชอบ เด็กหน้าตาจิ้มลิ้ม แม่เขาจะมีมือซ้ายด้วนก็ไม่ใช่ปัญหา อันที่จริงลูกค้าไม่สังเกต ด้วยซ้ำว่าร่างกายเขาไม่สมประกอบ เพราะมัวแต่เคลิบเคลิ้มกับเรือนร่างกะทัดรัด ผอมลอนด์ และดวงตาสีฟ้า

ยาคอฟอยากโตไว ๆ จะได้เลิกขายตัว แล้วหาเลี้ยงชีพด้วยการล้าง กระจาแบบพวกเด็กที่โตกว่าทำกัน ทุกเช้าหลังลิ้มตาและทุกคืนก่อนเข้านอน เขาจะเอื้อมมือขวาไปจับยึดซี่ลูกกรงหัวเตียง จากนั้นออกแรงยืดเหยียด หวัง เพิ่มความสูงได้อีกสักเซ็นต์สองเซ็นต์ แต่ลูงมิชาบอกว่าเสียเวลาเปล่า เพราะ เขาได้พันธุกรรมมาจากแม่ ผู้หญิงที่ทิ้งเขาไว้ในมอสโกเมื่อเจ็ดปีก่อนก็ตัวเล็ก เหมือนกัน ยาคอฟแทบจะจำเธอไม่ได้ และเกือบไม่หลงเหลือความทรงจำอะไร ในช่วงก่อนย้ายมาที่นี่ เขารู้เท่าที่ลูงมิชาบอก แต่ไม่ได้เชื่อไปหมดทุกอย่าง การเป็นเด็กตัวเล็กไม่ได้แปลว่าสมองจะเล็กตามสักหน่อย

ด้วยนิสัยขี้ระแวงยาคอฟรู้สึกไม่ไว้ใจชายหญิงสองคนที่กำลังคุยคุ้ยกับ ลูงมิชาที่โต๊ะอาหาร

พวกเขาเข้ามาในรถสี่ล้อคันเบ้อเริ่ม แถมติดฟิล์มดำทั้งคัน ผู้ชายชื่อ เกรเกอร์ ใส่สูทผูกเนกไทและสวมรองเท้าหนัง ผู้หญิงชื่อนาดิยา ผมนบลอนด์ ใส่กระโปรงกับแจ็คเก็ตผ้าขนสัตว์อย่างดี และลากกระเป๋าเดินทางใบเล็กมาด้วย เธอไม่ใช่คนรัสเซีย เด็กชายทั้งสองดูออกทันที น่าจะเป็นคนอเมริกันหรืออังกฤษ เธอพูดภาษารัสเซียคล่องแต่สำเนียงแปร่งแปลก

ขณะที่มีชากับเกรเกอร์สนทนากันพลางกระดกवादก้า นาดิยาก็กวาดตาดมองไปรอบห้องรถหนู เห็นเตียงสนามเก้า ๆ ตั้งเรียงชิดผนังด้านหนึ่ง หมอนและผ้าห่มสกปรกม้วนกองเป็นก้อน เด็กชายทั้งสองยื่นสิ่งเกตุการณ์เงียบ ๆ ดวงตาสีเทาอ่อนโผล่มองทีละคน เริ่มจากปีเตอร์พี่ใหญ่สุดอายุสิบห้า สเตฟานอายุสิบสาม อเล็กเซย์อายุสิบขวบ

และมาหยุดที่ยาคอฟ

เด็กชายชินกับการถูกผู้ใหญ่จ้องมองเสียแล้วจึงจ้องตอบอย่างไม่รู้สึกละทกลสะท้าน แต่ที่ไม่ชินคือการถูกมองแบบผ่าน ๆ ปกติไม่มีผู้ใหญ่คนไหนละสายตจากเขาได้ หวานาดิยากลับสนใจเจ้าโย่งปีเตอร์สิ่วเซระมากกว่า

นาดิยาพูดกับมิชา “คุณทำถูกแล้ว มิคาอิล เด็กพวกนี้อยู่ที่นั่นก็ไร้อนาคต เรากำลังหยิบยื่นโอกาสดี ๆ ให้พวกแก!” เธอหันไปยิ้มให้เหล่าเด็กชาย

สเตฟานจิกยิ้มอย่างกับไอ้เงี้ยตกลุมรักสาว

“แต่เจ้าพวกนี้พูดภาษาอังกฤษไม่เก่งนะ” มิชาว่า “ได้แก่ง ๆ ปลา ๆ”

“ไม่เป็นไรหรอก พวกเด็ก ๆ เรียนรู้เร็วจะตาย”

“ยังงี้ก็ต้องใช้เวลาอยู่ดี ทั้งเรื่องภาษาและอาหารการกิน”

“เรามีวิธีทำให้เด็กปรับตัวง่ายขึ้น เรารับมือกับเด็กรัสเซียมานานักต่อหน้าเด็กกำพร้าแบบนี้แหละ พวกแกจะได้เข้าโรงเรียนพิเศษและใช้เวลาปรับตัวสักกระยะหนึ่ง”

“ถ้าปรับไม่ได้ล่ะ”

นาดิยาหยุดคิดก่อนตอบ “นาน ๆ ทีก็มีแบบนี้บ้าง พวกเด็กดื้อดำนนะ” เธอกวาดตามองเด็กทั้งสองคน “มีคนไหนน่าห่วงเป็นพิเศษหรือเปล่า”

ยาคอฟรู้ตัวว่าเข้าข่ายเด็กดื้อดำน เขาไม่เคยหัวเราะหรือร้องไห้ ลุงมิชาจึงเรียกว่าไอ้หนูใจหิน เขาไม่รู้ว่าทำไมถึงไม่เคยร้องไห้ ขณะที่เด็กคนอื่น

แหวกปากร้องลั่นเวลาเจ็บตัว แต่สำหรับเขาเหมือนความรู้สึกมันดับวูบไปเฉย ๆ คล้ายกับทีวีที่ขึ้นจอดำหลังหมดเวลาออกอากาศ ไม่มีสัญญาณหรือภาพ มีแค่จุดสี่ขาวดำซ่า ๆ

“เจ้าพวกนี้เป็นเด็กดีและสมบูรณ์แบบทุกคน” มิช้ายืนยัน

ยาคอฟหันมองเพื่อนอีกสามคน ปีเตอร์หน้าผากยื่น แถมยื่นหลังค่อม ตลอดเวลาอย่างกับกอริลลา สเตฟานมีใบหูเล็กที่ขี้หูเยว่นและผิครูป ส่วนที่คั่นตรงกลางระหว่างหูสองข้างคือสมองเท่าเม็ดถั่ว อเล็กเซี่ยยังไม่เลิกดูตัวนี้ด้วยซ้ำ

แล้วเขาละ ยาคอฟก้มมองปลายแขนด้วนกุด เขามีมือข้างเดียว ลุงมิชากล้าพูดได้ยิ่งใจว่าสมบูรณ์แบบ นาเดียพยักหน้า

“พวกแกแข็งแรงยันฟัน!” มิชาเสริม “ฟันไม่ผู้ลั๊กซี่ แล้วเห็นไหมว่าปีเตอร์ตัวสูงมาก”

“เจ้าหนูนั่นดูอย่างกับขาดสารอาหาร” เกรเกอร์ชี้ไปทางยาคอฟ “มือแกเป็นอะไร”

“ด้วนตั้งแต่เกิด”

“เพราะรังสีจันเหรอ”

“แค่มีมือด้วนข้างเดียว แกยังใช้ชีวิตได้ปกติ”

“ไม่น่ามีปัญหาหรอก” นาเดียบอกพลางลูกลูกจากเก้าอี้ “ไปเถอะ ได้เวลาแล้ว”

“รีบเหรอ”

“เดี๋ยวไม่ทันนัด”

“แต่...เสื้อผ้าของเจ้าพวกนี่ละ”

“เรามีเสื้อผ้าเตรียมไว้ให้ ดีกว่าที่พวกแกใส่อยู่ตอนนี้อีก”

“ปู่บับจ้ง จะไม่ให้เวลาผมร่ำลาเลยเหรอ”

ดวงตาสีเทาอ่อนฉายแววหงุดหงิด “แค่แป็บเดียวนะ ถ้าผิดนัดกับทางโน้นละก็เป็นเรื่องแน่”

มิชามองเด็ก ๆ ในปกครอง พวกเขาไม่ได้ผูกพันกันทางสายเลือดหรือสนิทสนมรักใคร่ แต่ต่างพึ่งพาอาศัยกัน เขาไล่กอดทีละคน ก่อนจะกอด

ยากอพแน่นอนและนานกว่าคนอื่น กลิ่นตัวของลุงมิชาเหมือนกลิ่นหอมหัวใหญ่ผสม กลิ่นบุนหรี หอมดี ดมแล้วสบายใจ แต่สัญญาอนุญาตลั้งให้ยากอพผละหนี่ เพราะไม่ชอบให้ใครกอดหรือแตะตัวนาน

“อย่าลืมกันละ” มิชากระซิบ “ถ้าไปได้ดิบได้ดีในอเมริกา จำไว้ด้วยว่า ลุงคนนี้เคยเลี้ยงดูแกมา”

“ผมไม่อยากจะไปอเมริกา” ยาคอพบอก

“ไปเถอะ เพื่ออนาคต”

“ผมอยากอยู่กับลุง! อยากรออยู่ที่นี้”

“แกต้องไป”

“ทำไม”

“เพราะลุงตัดสินใจแล้ว” มิชาจับบ่าเด็กชายเขย่าแรง ๆ ทีหนึ่ง “ลุงตัดสินใจไปแล้ว”

ยากอพมองเพื่อนอีกสามคนที่ฉีกยิ้มร่าเริง ดีใจกันใหญ่ ทำไมถึงมีเขาคนเดียวที่รู้สึกตงใจชอบกล

นาดิยาคว้ามือยากอพฟลางบอกเกรเกอร์ “ฉันจะพาเด็ก ๆ ไปรอที่รถคุณจัดการเรื่องเอกสารให้เสร็จแล้วกัน”

“ลุง” ยาคอพร้องเรียก

มิชาเบือนหน้ามองไปนอกหน้าต่าง

นาดิยาต้อนพวกเด็ก ๆ ออกมาแล้วพาเดินลงบันไดจากชั้นสี่ เสียงเดินลงบันไดของเด็กวัยกำลังโตดังก้องไปทั้งแฟลต

เมื่อมาถึงบันไดชั้นล่างอเล็กเซย์ก็หยุดกึก “เดี๋ยว! ผมลืมชูชู!” ก่อนจะวิ่งพรวดขึ้นบันไดไป

“กลับมานี่!” นาดิยาตะโกนเรียก “ห้ามขึ้นไปนะ!”

“ผมไม่อยากจะทิ้งชูชูไว้!” อเล็กเซย์ตะโกนตอบ

“กลับมาเดี๋ยวนี!”

เด็กชายวิ่งเร็วจี้ นาดิยาตั้งท่าจะไล่ตามแต่ได้ยืนปีเตอร์พูดขึ้นเสียก่อน “เจ้าเด็กนั่นไม่ยอมไปหรอกถ้าไม่มีชูชู”

“ชูชูบ้าอะไร” เธอถาม

“ตึกตาทามา ไม่เคยห่างตัวเลย”
หญิงสาวแหงนมองขึ้นไปชั้นสี่ ชั่วแวบหนึ่งยาคอฟลิ่งคิดว่าดวงตาของเธอฉายแววบางอย่างที่เธออ่านไม่ออก

ความประหลาดประหลาด

เธอกำลังซึ่งใจว่าจะตามไปที่ใหม่ แต่พอเห็นอเล็กเซียวิ่งลงบันไดมาพร้อม กับกอดตึกตาทามาซาครุงริงไว้ให้อ้อมแขนก็โล่งอก

“ได้แล้ว!” อเล็กเซียบอกเสียงใสพลางกอดมันแน่น

“รีบไปเถอะ” นาดิยาเร่งพลางต้อนเด็ก ๆ ออกไปข้างนอก

เด็กสี่คนขึ้นไปนั่งแออัดกันอยู่ที่เบาะหลัง กันของยาคอฟลิ่งหนึ่งเกยอยู่ บนตักปีเตอร์

“เขยิบตูดแหลม ๆ ของแกไปที่อื่นได้ไหมวะ” ปีเตอร์บ่น

“จะให้เขยิบไปไหน ไปไว้บนหน้าแกหรือไง”

ปีเตอร์ผลักเขา ยาคอฟผลักกลับ

“หยุด!” นาดิยาปรามมาจากเบาะหน้า “นั่งเฉย ๆ”

“ก็ข้างหลังมันแคบ” ปีเตอร์เถียง

“แบ่ง ๆ กันนั่งสิ แล้วก็รีบสักที!” เธอว่าพลางแหงนมองขึ้นไปชั้นสี่ ของตึก

“รออะไรเธอ” อเล็กเซียถาม

“เกรเกอร์จัดการเรื่องเอกสารอยู่”

“อีกนานไหม”

หญิงสาวทั้งตัวพิงเบาะแล้วมองตรงไปข้างหน้า “ไม่นานหรอก”

ก็จบแล้วใหม่ละ เกรเกอร์คิดหลังจากอเล็กเซียปิดประตูปิงเมื่อก็ ถ้าไอ้เด็กบ่า นั้นโผล่เข้ามาซ้าอีกนิดละก็ฉิบหายแน่ นั่งนาดิยาหน้าโง่มัวทำอะไรอยู่ถึงปล่อย มันกลับขึ้นมาอีก เขาไม่เห็นด้วยตั้งแต่แรกแล้วที่เอาเธอมาร่วมวงครั้งนี้ แต่ รูเบนยืนกรานว่าต้องใช้ผู้หญิง เพราะคนมักไว้ใจผู้หญิงมากกว่า

เสียงผีโพงดังตังค่อย ๆ ห่างออกไป ก่อนจะได้ยินเสียงประตูหน้าต่าง
กระแทกปิด

เกรเกอร์หันไปหาแมงดาเฒ่า

มิชาน้อยริมหน้าต่างพลางมองลงไปยังรถคันที่เด็กสี่คนนั่งอยู่ เขายกมือ
ทาบกระจก นิ้วอวบอูมกางแผ่คล้ายกำลังโบกมือลา และถึงกับน้ำตาซึมเมื่อหัน
กลับมาหาเกรเกอร์

หว่าคำแรกที่ออกจากปากเขากลับเป็นเรื่องเงิน “เงินอยู่ในกระเป๋าใบนี้
เธอ”

“ใช่”

“ครบถ้วนนะ”

“สองหมื่นดอลลาร์ คนละห้าพันตามที่ตกลงกันไว้”

“ดี” มิชาเซ็นชื่อแล้วยกมือลูบหน้า รื้อรอยที่ปรากฏบ่งบอกว่าเขาอุทิศตัว
เป็นทาสสุราและบุหรี่ยี่สิบปี “เดี๋ยวก็มีครอบครัวดี ๆ มารับพวกแกไปเลี้ยง
เองแหละ”

“เรื่องนั้นหาดียาจะเป็นคนจัดการ เพราะเธอรักเด็กไปถึงได้เลือกงานนี้”

มิชาแค้นยิ้ม “ฉันฝากหาครอบครัวคนอเมริกันมารับผมไปเลี้ยงบ้างสิ”

เกรเกอร์อยากให้อีกฝ่ายออกจากหน้าต่างสักทีจึงชี้ไปยังกระเป๋า
เดินทางใบเล็กที่วางอยู่บนโต๊ะ “เฮลสิ อยากจะนับดูก็เชิญ”

มิชาเดินไปปลดล็อกกระเป๋า ภายในบรรจุแบงก์ดอลลาร์เรียงเป็นดับ
สองหมื่นดอลลาร์ มากพอให้เขาซื้ออวดกำมาซดจนดับฟัง เกรเกอร์มองมิชา
พลางคิด คักดีศรีความเป็นคนเตี้ยวันนี้ราคาถูกเหลือเกิน บนท้องถนนที่
ข้าวของทุกอย่างล้วนต่อรองได้ ไม่ว่าจะล้มจากอิสราเอลสักถัง ทิวจากอเมริกา
สักเครื่อง หรือความมหัศจรรย์บนเรือนร่างสตรี โอกาสมีอยู่ทุกหนทุกแห่งถ้าเรา
รู้จักหยิบฉวย

มิชาก็มอมเงินจำนวนนั้น...เงินของเขา แต่สีหน้ากลับดูขะเขงขม
เขาปิดกระเป๋า ยืนคอตก มือสองข้างวางบนฝากระเป๋าแข็ง ๆ

เกรเกอร์ก้าวเข้าประชิดด้านหลัง จ่อปืนพกเก็บเสียงที่ศีรษะไล่เกลี้ยง
ของอีกฝ่าย แล้วลั่นกระสุนสองนัดปลิดชีพชายชะตาขาด

เลือดกระเซ็น เศษสมองกระจายเต็มผนังอีกฟาก มิชาทรุดหน้าคว่ำ และลากโต๊ะล้มคว่ำไปด้วย กระเป๋าใส่เงินหล่นอยู่บนพื้นพรหมข้างตัวเขา

เกรเกอร์รีบคว้ากระเป๋าขึ้นมา ก่อนจะเบือนเลือด แต่มีเศษสมองเประตรงด้านข้างเล็กน้อย เขาเข้าไปในห้องน้ำ ใช้กระดาษทิชชูเช็ดทำความสะอาด แล้วกดมันทิ้งชักโครก ก่อนเดินออกมา เห็นเลือดสาดกระจายข้ามห้องไปเป็นพรหมอีกผืน

เขากวาดตามองรอบห้องให้แน่ใจว่างานเรียบร้อยดี ไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ ที่แรกว่าจะเหยียบขวดดอตก้าติดมือมาด้วย แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เพราะขี้เกียจหาเหตุผลมาอธิบายว่าทำไมของของมิชาถึงมาอยู่กับเขา เกรเกอร์รำคาญพวกเด็กช่างซัก หน้าทีนั้นให้นาดิยารับผิดชอบไปเถอะ

เขาออกจากห้องแล้วลงบันได

นาดิยากับเด็ก ๆ รอยอยู่ในรถ เธอมองด้วยสายตาดังคำถามเมื่อเกรเกอร์สอดตัวเข้ามาในห้องหลังพวงมาลัย

“เซ็นเอกสารครบแล้วหรือ?”

“อืม ครบ”

หญิงสาวทิ้งตัวพิงเบาะ ถอนหายใจโล่งอก

ปอดแตกชิบเป๋ง เกรเกอร์คิดขณะสตาร์ทรถ รูเบนจะว่ายังไงก็เถอะ แต่ผู้หญิงคนนั้นคือจุดอ่อนของทีม

เสียงต๋อยต๋อตั้งขึ้น เกรเกอร์เหลือบมองในกระจกมองหลังและเห็นพวกเด็ก ๆ ผลักกันไปมา ยกเว้นเจ้าตัวกะเบี๋ยก ยาคอฟจ้องตรงมาข้างหน้า ทั้งคู่สบตากันในกระจก เกรเกอร์รู้สึกแปลก ๆ คล้ายว่าดวงตาของผู้ใหญ่กำลังจ้องมองมาจากเด็กคนนั้น

ครูหนึ่งยาคอฟก็หันไปชักไหล่เพื่อนข้าง ๆ เบาะหลังกลายเป็นสนามมวยไปในพริบตา

“นั่งกันดี ๆ!” นาดิยาดู “เงียบด้วย อีกตั้งไกลกว่าจะถึงริกา”

เด็ก ๆ สงบลงและเงียบกันไปพักใหญ่ เกรเกอร์เห็นเจ้าตัวกะเบี๋ยกที่มีแววตาแบบผู้ใหญ่ใช้ข้อศอกกระทุ้งเพื่อนข้าง ๆ

เขายิ้ม อย่าคิดมากน่า เด็กก็คือเด็กอยู่วันยังค่ำ

2

เที่ยงคืนแล้ว คาเรน เทอร์รี่พยายามถ่างตาสู้กับความง่วงขณะขับรถ สองวันนี้เธอใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่บนถนน เสร็จจากงานศพของป้าโดโรที่ กิริบบิ่งรถกลับ ไม่ได้หยุดพักที่ไหนเป็นกิจจะลักษณะ แค่จอดจับนิตหน่อย แวะกินแฮมเบอร์เกอร์กับตี๋มกาแฟเล็กน้อย ภาพงานศพป้าหลงเหลือเพียง ความทรงจำ ดอกเกลดิโอลีสเหี่ยวเฉา วงศาคณาญาติที่ไม่ได้รู้จักกันทั้งหมด แชนด์วิจจิ๋วเหม็นหืน และพิธีรีตองวุ่นวาย

ตอนนี้เธออยากถึงบ้านจะแย่

คาเรนรู้ว่าควรจอดรถข้างทางแล้วจับอีกสักหน่อยก่อนขับต่อ แต่เดี๋ยวก็ ถึงแล้ว แค่แปดสิบกิโลเมตรเท่านั้น ตอนแวะร้านดังกินโดนัทเมื่อกี้เธออัดกาแฟ เข้าไปตั้งสามแก้ว คิดว่าคงช่วยให้ตาสว่างจนมีแรงขับจากเมืองสปริงฟิลด์ไปถึง สเตอ์บริดจ์ได้ ทว่าดูเหมือนฤทธิ์คาเฟอีนจะเริ่มหมด เธอรู้ตัวว่าตื่นอยู่ แต่หลับหงกหลายครั้ง

เบื้องหน้าป้ายร้านเบอร์เกอร์ดิงส่องสว่างท่ามกลางความมืด คาเรน เลี้ยวรถเข้าไปจอด

เธอสั่งกาแฟกับมัฟฟินบลูเบอร์รี่แล้วไปนั่งที่โต๊ะ บรรยากาศค่อนข้าง ว่างแวง ยามดึกสงบเช่นนี้ไม่ค่อยมีลูกค้าเท่าไร ทุกคนต่างสีหน้าอิดโรย จะเรียกว่าพวกสัมภเวสีทางหลวงก็คงไม่ผิด เราคือเหล่าดวงวิญญาณอ่อนล้าที่ มักสิงสถิตตามจุดแวะพัก

โต๊ะถัดไปสตรีหน้าอมทุกข์คนหนึ่งนั่งอยู่กับเด็กเล็กสองคน พวกเขากิน คุกกี้กันเงียบ ๆ ดูเรียบร้อยน่ารัก ผมสีบลอนด์สว่าง พานให้เด็กถึงลูกสาว

ฝาแฝดขึ้นมา ลูกเธอคงนอนหลับอยู่บนเตียง พรุ่งนี้เป็นวันเกิดของทั้งคู่
พินคืนนี้ไปพวกแกก็จะอายุสิบสามและเป็นสาวน้อยเต็มตัว

กว่าทั้งคู่จะตื่นเธอก็กลับถึงบ้านแล้วละ

คาเรนสั่งกาแพ็กแก้ว ก่อนเดินถือไปที่รถ

ความกระปรี้กระเปร่ากลับมาอีกครั้ง ระยะทางแค่นี้สบาย ๆ ชั่วโมง
เดียวก็ถึง เธอสตาร์ทรถและขับออกสู่ถนน

แปดสิบกิโล แค่แปดสิบกิโลเอง

ห่างออกไปราวสามสิบกิโลเมตร ภายในรถที่จอดอยู่หลังร้านเซเว่น อีเลฟเว่น
แห่งหนึ่ง วินซ์ ลอว์กับซัค เซอร์วิสซัดเบียร์หกกระป๋องสุดท้ายเกลี้ยง พวกเขา
ดวลกันสนุก ๆ ต่อเนื่องมาสี่ชั่วโมง แข่งกันว่าใครจะกระดกเบียร์รวดไวเซอร์
ลงกระเพาะได้มากกว่ากันโดยไม่อ้วกแตกเสียก่อน ซัคนำอยู่หนึ่งแต้ม ทั้งคู่ไม่รู้
ว่าซัคกันเข้าไปเท่าไร ไม้ต่อนซัคค่อนับจำนวนกระป๋องที่กองท่วมเบาะหลัง

ที่แน่ ๆ ซัคนำอยู่และพูดเยาะเย้ยอีกฝ่าย วินซ์ชักของขึ้นเพราะดูเหมือน
เพื่อนจะเหนือกว่าเขาทุกอย่าง การดวลครั้งนี้ไม่ยุติธรรมเลย วินซ์ยังลุยต่อ
ได้อีก แต่เบียร์ต้นหมดซะก่อน ซัคฉีกยิ้มกวนประสาท

วินซ์เปิดประตูรถแล้วตะเกียกตะกายลงจากเบาะคนขับ

“จะไปไหนวะ” ซัคถาม

“ซื้อเบียร์เพิ่ม”

“แกไม่ไหวแล้ว”

“เรื่องของฉัน” วินซ์เดินตบตบเข้าข้ามลานจอดรถไปยังร้านสะดวกซื้อ

ซัคหัวเราะ ก่อนจะตะโกนไล่หลัง “เดินยังไม่ตรงทางเลย!”

ไฉ่วเวอเอ้ย วินซ์สบถในใจ มาว่าเขาเดินไม่ตรงทาง ไม่เห็นหรือไงว่าเขา
ก็ก้าวฉับ ๆ อยู่นี่ วินซ์ตั้งใจจะซื้อเบียร์แบบครึ่งโหลสักสองแพ็ก ไม่ ๆ สาม
เลยดีกว่า แค่นี้เล็กน้อย เขาคอแข็งเป็นหิน ถ้าไม่นับเรื่องปวดฉี่บ่อยก็ไม่เป็น
อะไรเลย

วินซ์เดินสะดุดตรงทางเข้า ขอบประตูสูงจับหาย ฟ้องแม่งชะดีไหม เขา
ทรงตัวกลับขึ้นมา เดินไปหยิบเบียร์แบบครึ่งโหลสามแพ็ค แล้วก้าวโซเซไปยัง
เคาน์เตอร์แคชเชียร์ โยนแบงก์ยี่สิบดอลลาร์หนึ่งใบให้พนักงาน

อีกฝ่ายส่ายหน้า “ซื้อไม่ได้”

“หมายความว่าไง ซื้อไม่ได้”

“เรามีกฎหมายเบียร์ให้คนเมา”

“แกหว่าฉันเมาหรือ”

“ก็เห็น ๆ อยู่”

“ดูนี่ เงินไง แกไม่ยกได้เงินหรือ”

“ผมไม่ยกให้ร้านโดนฟ้อง เอาเบียร์ไปคืนตู้เถอะ แล้วเปลี่ยนเป็นซื้อ
กาแฟสักแก้วหรือฮอตด็อกสักชิ้นดีกว่า”

“ฉันไม่ได้อยากกินฮอตด็อก”

“งั้นก็ออกไป”

วินซ์ดันเบียร์แพ็คหนึ่งข้ามเคาน์เตอร์จนมันร่วงกระแทกกับพื้น ขณะ
กำลังจะทำกับอีกแพ็คพนักงานก็ชักปืนออกมา เขายืนตะลึง

“ใส่หัวออกไป” พนักงานไล่

“เออ” ชายหนุ่มก้าวถอยหลังพลางยกมือสองข้างขึ้นอย่างยอมจำนน
“ไปก็ได้”

วินซ์สะดุดขอบประตูเฮงซวยอีกรอบตอนเดินออกมา

“ไหนดละเบียร์” ชัคถามเมื่อเพื่อนกลับขึ้นมาบนรถ

“หมด”

“หมดได้ไงวะ”

“ก็เม่งหมดแล้วกัน อย่าถามเข้าซี่” วินซ์สตาร์ตรถแล้วเหยียบคันเร่ง
ขับออกไป

“เราจะไปไหนต่อ” ชัคถาม

“หาร้านอื่น” เขาหรือตามองความมืดเบื้องหน้า “ทางออกถนนใหญ่อยู่ไหน
มันต้องอยู่แถวนี้สิ”

“พอเหอะ เพื่อน ขึ้นต่ออีกยกัรับรองแกได้อ้วกแหละนะ”

“เวรเอ๊ย อยู่ไหนวะ”

“ซั๊บเลยมาแล้วมั้ง”

“ยัง โน่นไง” วินซ์หักซ้าย ล้อรถป็นขึ้นไปเกยบนทางเท้า

“เฮ้ย” ซักร้อง “ฉันท่านไม่น่าใช่...”

“เรายังเหลือเงินอีกยี่สิบดอลลาร์ให้ถูกลง ต้องมีสักร้านที่ยอมขายให้”

“วินซ์ แกซั๊บผิดเลน!”

“ว่าไงนะ”

ซัคตะโกน “แกซั๊บผิดเลนอยู่!”

วินซ์สะบัดศีรษะทีหนึ่งแล้วเพ่งมองถนน แสงไฟจ้าสาดเข้าตาเต็ม ๆ

และดูจะสว่างขึ้นเรื่อย ๆ

“หักขวา!” ซัคตะโกนเสียงหลง “มีรถสวนมา! หักขวา!”

วินซ์หักหลบทางขวา

รถอีกคันก็เช่นกัน

เขาได้ยินเสียงร้องประหลาดที่น่าขนพองสยองเกล้า

ไม่ใช่เสียงซัค แต่เป็นเสียงของเขาเอง

๖๖
เมื่อปี ดิมิตเตโอรู้สึกลำบาก ในชีวิตไม่เคยเหนื่อยขนาดนี้มาก่อน เธอไม่ได้
นอนมายี่สิบเก้าชั่วโมงแล้ว ถ้าไม่นับช่วงงีบหลับสิบนาทีก่อนในห้องพักเบรกของ
แผนกรังสีวินิจฉัย สารรูปดูไม่เจิด ตอนไปล้างมือที่แผนกผู้ป่วยหนักคัดลยกรรม
แอมบี้ถึงกับตกใจเมื่อเหลือบเห็นตัวเองในกระจก ใต้ตาดำคล้ำ ผมเผ้ากระเซิง
เป็นยายเฟ็ง เวลาสิบโมงเช้าแล้วแต่เธอก็ยังไม่ได้อาบน้ำหรือแปรงฟัน พยายาม
ห้องผ่าตัดมีน้ำใจเอามือเข้ามาให้เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน เป็นไขต้มนึ่งหนึ่งฟองกับกาแฟ
หวานเจี๊ยบหนึ่งถ้วย ถ้าโชคดีคงได้กินมื้อเที่ยง หรือโชคช่วยยิ่งกว่านั้นคือได้
ออกจากโรงพยาบาลตอนห้าโมงเย็น และกลับถึงบ้านตอนหกโมง ส่วนตอนนี้
แค่ได้หย่อนก้นนั่งพักก็นับว่าบุญโข

แต่ในความเป็นจริงไม่ค่อยมีใครกล้านั่งพักระหว่างเข้าเวรเช้าวันจันทร์
โดยเฉพาะเมื่ออาจารย์แพทย์คือคอลิน เวตทิกหัวหน้าหลักสูตรฝึกอบรมแพทย์

ประจำบ้านสาขาศัลยศาสตร์ประจำโรงพยาบาลเบย์ไซด์ ทั้งยังเป็นอดีตทหาร
ชั้นนายพลที่เกษียณแล้ว เวตทิกมีกิตติศัพท์เรื่องการตั้งคำถามเจาะลึก แอ็บบี้
กลัวเขามาก จริง ๆ เพื่อนหมอที่เข้าเวรด้วยกันก็กลัวเขาทุกคนนั่นแหละ

แพทย์ประจำบ้านลิวีเอ็ดคนที่สวมเสื้อกาวน์สีขาวทับชุดผ่าตัดสีเขียวเย็น
เรียงเป็นรูปครึ่งวงกลม สายตาจับจ้องหัวหน้าหลักสูตร พร้อมกับเตรียมใจว่า
ต้องมีใครสักคนโดนยิงคำถามแบบไม่ทันตั้งตัว ถ้าตอบไม่ได้รับรองว่าโดนบ่น
ยาวแน่นอน

พวกเขาเวียนไปตรวจอาการคนไข้ที่เพิ่งออกจากห้องผ่าตัดได้สัปดาห์แล้ว
ระหว่างนั้นก็ถกกันเรื่องผลที่น่าจะเกิดขึ้นของโรคและแนวทางการรักษา ตอนนั้น
ทั้งกลุ่มยืนอยู่ข้างเตียงลิวีเอ็ด แอ็บบี้เป็นหมอเจ้าของไข้จึงต้องบรรยายเกี่ยวกับ
คนไข้ให้ทุกคนฟัง

เธอถอดกระดานคลิปปอร์ดไว้ในวงแขน แต่ไม่ได้เหลือบดบันทึกสถิตินิด
เดียว อาศัยต้นสดจากความจำ สายตาจ้องนิ่งอยู่ที่ใบหน้าซึ่งขังของเวตทิก

“คนไข้เพศหญิง ผิวขาว อายุสามสิบสี่ปี เข้ารับการรักษาฉุกเฉินตอน
ตีหนึ่งจากอุบัติเหตุรถชนประสานงาบนทางหลวงสายเก้าสิบ เจ้าหน้าที่แพทย์
ฉุกเฉินใส่ท่อช่วยหายใจให้เธอในจุดเกิดเหตุ ก่อนเคลื่อนย้ายทางอากาศมาที่นี่
ตอนมาถึงห้องฉุกเฉินพบว่าคนไข้บาดเจ็บสาหัสหลายจุด กระโหลกศีรษะบางส่วน
แตกยุบเข้าไปข้างใน บางส่วนเป็นแผลเปิด กระดูกไหปลาร้ากับกระดูกต้นแขน
ข้างซ้ายหัก ใบหน้ามีแผลฉีกขาดรุนแรง เท่าที่ฉันตรวจจสอบเบื้องต้นคนไข้
สุขภาพแข็งแรงดี รูปร่างลีนท้วม เธอไม่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ แต่ยังไม่
แน่ชัดว่าแขนขามีอาการเหยียดเกร็ง...”

“ยังไม่แน่ชัดงั้นหรือ” เวตทิกพูดแทรก “เอาให้แน่ ตกลงว่ามีหรือไม่มี
อาการ”

แอ็บบี้ใจเต้นกระหน่ำ งานเข้าแต่เข้า ให้ตายสิ เธอกลืนน้ำลายแล้ว
อธิบาย “บางครั้งแขนขาของคนไข้ก็ตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นความเจ็บปวด แต่
ไม่ได้เป็นแบบนี้ตลอดค่ะ”

“แล้วคุณคิดว่ายังไง จากแบบประเมินระดับความรู้สึกตัว การเคลื่อนไหว
ของเธออยู่ที่กี่คะแนน”

“ก้ากึ่งระหว่างหนึ่งกับสอง เพราะบางครั้งก็ไม่ขยับเลย แต่บางครั้ง
แขนขาก็เหี่ยยดเกร็ง ฉันคิดว่าน่าจะได้อีก...หนึ่งคะแนนครึ่ง”

เสียงแค้นหัวเราะดังขึ้น

“ไม่มีหรอกหนึ่งคะแนนครึ่งนะ” เวตทิกว่า

“จันทรบค่ะ” แอ็บบี้ตอบ “แต่คนใช้รายนี้ยังก้ากึ่งระหว่าง...”

“รายงานผลวินิจฉัยของคุณต่อเถอะ” เขาตัดบท

หมอสาวซังกฟลางกวาดตามองรอบวง หรือว่าเธอจะสออตกแล้ว ก่อน
สุดท้ายใจลึกและพูดต่อ “หลังใส่ท่อช่วยหายใจวัดค่าความดันได้เก้าสิบหกสิบ
ซีพจรเต้นหนึ่งร้อยครั้งต่อนาที คนไข้หายใจเองไม่ได้ ต้องพึ่งเครื่องช่วยหายใจ
ซึ่งตั้งค่าไว้ที่ยี่สิบห้าครั้งต่อนาที”

“ทำไมต้องยี่สิบห้า”

“เราจำเป็นต้องให้เธอหายใจได้อย่างต่อเนื่อง”

“เพื่ออะไร”

“เพื่อลดปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในเลือด ช่วยบรรเทาภาวะสมอง
บวม”

“ว่าต่อสิ”

“ส่วนศีรษะมีอาการตามที่ได้รายงานไปแล้ว กะโหลกบริเวณข้างกระหม่อม
กับขมับซ้ายมีทั้งแตกยุบเข้าไปข้างในและแตกแบบแผลเปิด ใบหน้ามีแผล
ฉีกขาดรุนแรงจึงประเมินยากว่ากระดูกใบหน้าส่วนไหนแตกร้ายบ้าง ขนาด
รูม่านตาคงที่และไม่ตอบสนองต่อแสง จมูกกับคอ...”

“การเคลื่อนไหวของตาเป็นยังไง”

“ฉันไม่ได้ตรวจค่ะ”

“ไม่ได้ตรวจเหรอ”

“ฉันไม่อยากให้กระทบกระเทือนส่วนคอ เพราะเป็นไปได้ว่าเธออาจ
กระดูกสันหลังเคลื่อน”

เวตทิกพยักหน้า แปลว่าเหตุผลของเธอฟังขึ้น

แอบบี้รายงานผลตรวจร่างกายอื่น ๆ เสียหายใจ หัวใจ และช่องท้องปกติดี เวตทิกหนึ่งฟังจนกระทั่งเธอรายงานเกี่ยวกับระบบประสาทจบ แอบบี้รู้สึกมั่นใจมากขึ้น แหงอยู่แล้ว เพราะเธอรู้ตัวที่ว่าทำอะไรกับคนไข้ไปบ้าง

“คุณวินิจฉัยว่ายังไงก่อนจะเห็นผลเอกซเรย์” เวตทิกถามต่อ

“ถ้าวิเคราะห์จากขนาดรูม่านตาคางที่และไม่ตอบสนองต่อแสง” แอบบี้อธิบาย “ฉันคิดว่าน่าจะมีการกดทับบริเวณสมองส่วนกลาง อาจเกิดจากภาวะเลือดออกใต้เยื่อหุ้มสมองหรือเนื้อเยื่อหุ้มสมองชั้นนอกแบบเฉียบพลัน” เธอหยุดคิดหนึ่งก่อนพูดต่อ “ผลซีทีสแกนยืนยันตามนั้น มีก้อนเลือดขนาดใหญ่บริเวณใต้เยื่อหุ้มสมองฝั่งซ้าย มันกดเบียดร่องกลางของสมองให้เคลื่อนไปจากตำแหน่ง ฉันจึงส่งต่อคนไข้ให้ทีมผ่าตัดสมองและระบบประสาทผ่าตัดฉุกเฉินเพื่อระบายเลือดที่คั่งออก”

“คุณจะบอกว่าผลวินิจฉัยเบื้องต้นของตัวเองถูกเฟงงั้นลี หมออดิมีตโตโอ”

เจ้าตัวพุกหน้า

“งั้นมาดูกันว่าเขานี้เธอเป็นไปบ้าง” เวตทิกพูดพลางขยับไปข้างเตียง ไข้ปากกาไฟฉายส่องดวงตาคอนไซ “รูม่านตาไม่ตอบสนอง” เขากดข้อนิ้วลงบนกระดูกหน้าอกแรง ๆ ทีหนึ่ง ร่างบนเตียงยังคงไม่ไหวติง “ร่างกายไม่ตอบสนองต่อความเจ็บปวด กล้ามเนื้อไม่เหยียดออกหรือหดเกร็ง”

หมอคนอื่น ๆ เขยิบมาข้างหน้า เหลือเพียงแอบบี้ที่ยืนอยู่ปลายเตียง สายตาจับจ้องผ้าพันแผลบนศีรษะคนไข้ เวตทิกเริ่มตรวจอาการตามลำดับโดยใช้ค้อนยางเคาะตรงหัวเข่า ลองงอข้อศอกและหัวเข่า แอบบี้เพลี่ยจนไม่มีสมาธิแต่ไม่ละสายตาศีรษะของหญิงเคราะห์ร้ายที่เพิ่งถูกกลืนผม จำได้ว่าผมดกหนาสีน้ำตาลของคนไข้เกรอะกรังไปด้วยเลือดและเศษกระดูก ตามเสื้อผ้าก็เช่นกัน เธอเป็นคนตัดเลือดออกเองตอนอยู่ในห้องฉุกเฉิน เสื้อผ้าไหมสีฟ้าขาวยี่ห้อดอนนา คาราน รายละเอียดที่ฝังแน่นในหัวเธอไม่ใช่เลือดหรือสภาพใบหน้าบาดเจ็บยับเยิน แต่เป็นยี่ห้อเสื้อ เมื่อก่อนเธอก็ใส่เสื้อยี่ห้อนี้ แอบบี้นึกภาพว่าผู้หญิงคนนั้นเคยไปยืนเลือกเสื้อผ้าในร้าน ฟังเสียงไม้แขวนเสื้อครูดกับราวไปมา

เวตทิกยึดตัวขึ้น ก่อนหันมองพยาบาล “ระบายเลือดคั่งออกไปแล้ว ก็ชั่วโมง”

“คนไข้ออกจากห้องพักฟื้นหลังผ่าตัดตอนประมาณตีสี่ค่ะ”

“หกชั่วโมงแล้วสิ”

“ใช่ค่ะ”

เขาหันไปหาหมอสาว “งั้นทำไมยังไม่มียะไรเปลี่ยนแปลง”

แอมบี้หลุดจากวงค์และเห็นว่าทุกคนต่างจ้องมองมาเป็นตาเดียว เธอ
ก้มมองคนไข้ มองดูแผนอกกระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะการทำงานของเครื่องช่วย
หายใจ

“น่าจะ...มีอาการบวมหลังผ่าตัด” แอมบี้ตอบพลางขำเลียงมองจอมอนิเตอร์
“ความดันในกะโหลกศีรษะสูงขึ้นเล็กน้อย อยู่ที่สี่สิบมิลลิเมตรปรอท”

“คิดว่าสูงพอจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของรูม่านตาไหม”

“ไม่ค่ะ แต่...”

“คุณได้ตรวจคนไข้หลังออกจากห้องผ่าตัดทันทีหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ คนไข้ถูกย้ายไปอยู่ห้องพักฟื้นหลังผ่าตัดของแผนกศัลยกรรม
ประสาท หลังการผ่าตัดเสร็จสิ้นฉันคุยกับหมอทางโน้นแล้ว เขาบอกว่า...”

“ผมไม่ได้ถามถึงหมอทางโน้น ผมถามคุณ หมอติมัดเตโอ คุณวินิจฉัย
ว่ามีเลือดออกใต้เยื่อหุ้มสมอง แต่หลังจากผ่าตัดระบายเลือดออกไปถึงหกชั่วโมง
ทำไมรูม่านตาของคนไข้ยังไม่ตอบสนอง”

แอมบี้ลั้งเล บรรยายากชวนอึดอัด ได้ยินเพียงเสียงเครื่องช่วยหายใจ
กำลังทำงาน

เวตทิกมองไปรอบวงอย่างไม่สบอารมณ์ “พอจะมีใครช่วยตอบคำถาม
แทนหมอติมัดเตโอได้ไหม”

แอมบี้ยัดหลังตรงพลางบอก “ฉันตอบเองได้ค่ะ”

เวตทิกหันมามองเธอพร้อมกับเลิกคิ้วข้างหนึ่ง “ว่ามาสิ”

“การที่รูม่านตาไม่ตอบสนองเป็นสัญญาณบ่งบอกว่ามีความผิดปกติที่
สมองส่วนกลาง เมื่อคืนฉันคิดว่าเป็นเพราะมีเลือดออกใต้เยื่อหุ้มสมองจนไป
กดทับสมองส่วนกลาง แต่เมื่อผ่าตัดแล้วอาการคนไข้ยังไม่ดีขึ้น เป็นไปได้ว่า
ฉันอาจวินิจฉัยผิด”

“คุณเดาเธอ”